

[Aksel Larsen.]

forkortelse af arbejdstiden i de samme 5 år. Ved at tage hensyn hertil kom jeg til det resultat, at stigningen i arbejdslønnen i disse 5 år har været 27 pct., men monopoltilsynets direktorat kommer frejdigt og fortæller os, at stigningen er 41 pct., hvoraf man kan få det indtryk, at lønnen er steget meget mere end befolkningens gennemsnitsindtægt, der, jævnfør den anden tabel, jeg omtalte, kun skulle være steget med 37 pct.

Sandheden er, hvis man går det efter og korrigerer disse forkerte oplysninger, at gennemsnitsindkomsten er steget med 37 pct. og lønmodtagernes indkomst er steget med 27 pct. i en 5 års periode. Jeg kan ikke se andet, end at det, hvis min beregning er rigtig, bekræfter, at arbejderne har fået for lidt af den almindelige stigning. Jeg har imidlertid ikke blot draget det frem for at gøre opmærksom på dette, men også for at gøre opmærksom på, at man ikke kan fæste lid til en redegørelse fra monopoltilsynet, som er i den grad fejlagtig, som dette nu engang viser.

Jeg er nødt til — da jeg sagde, jeg ville bringe nogle eksempler — at komme med i hvert fald ét til. På side 33 i redegørelsen er en statistik over prisstigningerne, så vidt jeg kan se, fra juli 1961 til oktober 1962, og dér tager man først varer, for hvilke der er indført almindelig omsætningsafgift eller dertil svarende afgifter, og kommer til det resultat, at der har været en stigning for de varer, der er steget over 8 pct., på henholdsvis 17,1 og 18,6 pct. — det er delt op i to grupper. Så lægger man det sammen med de varer, for hvilke der ikke er indført almindelig omsætningsafgift, og derved får man naturligvis slået den gennemsnitlige prisstigning betydeligt ned. Det, der havde interesse, var jo at få at vide: hvor meget er priserne steget på de varer, der er pålagt omsætningsafgift? Så kan vi bedre danne os et indtryk af, hvorvidt prisstigningerne er urimelige. Jeg erkender, at tallene står der, men derved, at man lægger dem sammen med prisstigninger for varer, for hvilke der ikke er almindelig omsætningsafgift, giver man alligevel den læge læser et helt andet indtryk af, hvor beskedne prisstigningerne er i forhold til det, der svarer til de faktiske forhold.

Jeg kunne komme med flere ting fra denne redegørelse; jeg skal ikke gøre det, for jeg erkender, at de af folketingsmedlemmerne, der har hørt dette blive sagt fra talerstolen, har ingen chance for at sætte sig ind i det, for de har naturligvis ikke denne redegørelse at se i, og de må i øvrigt have ret til at efterkontrollere mine beregninger og min kritik. Men jeg henstiller, at man i hvert fald ovre i handelsministeriet foretager en gennemgang af hele denne redegørelse og konstaterer, hvilke fejl der er i den, og meddeler monopoltilsynet, at det ville være ønskeligt, om det fremtidig kunne give korrekte redegørelser, når det er noget, der skal bruges af den højtærede minister til motivering for lovforslag i folketinget.

Dernæst har jeg nogle bemærkninger at fremkomme med fra udvalgsforhandlingerne. Det drejer sig om de spørgsmål, vi stillede, og de svar, vi fik fra den højtærede minister. Det er naturligvis noget, der burde være offentlig tilgængeligt, og jeg håber da også, at disse spørgsmål og svar vil blive optrykt i et bilag til betænkningen; det er muligt, at det kommer til at ske sent, men det bør i hvert fald ske.

Før jeg kommer ind på en del af disse spørgsmål og en del af de svar, vi fik, er jeg nødt til at sige, at jeg anser det for uheldigt, at folketingsudvalg skal arbejde på den måde, de gør, nemlig at de for at få oplysninger skal stille spørgsmål til ministeren, som denne så besvarer eller lader besvare. Forudsætningen for, at man kan stille korrekte spørgsmål — og det er jo igen en forudsætning for, at man kan få korrekte svar — er, at man kender sagen særdeles indgående, ellers kan man ikke stille de rigtige spørgsmål. Det, der ville være det rigtige — og dette er sagt i almindelighed, det trænger til at siges — var, om ministeren og hans embedsmænd var forpligtet til, når de fremsætter et lovforslag, der går i udvalg, at give udvalget det, jeg vil kalde en rund, en sammenfattende, en udtømmende redegørelse for det hele, hvorpå udvalget kunne komme med sine supplerende spørgsmål.

Som det er nu, må vi ofte fra udvalgets side skyde i blinde i håb om, at vi på den måde kan få en eller anden oplysning frem. For det er jo som sagt ikke altid, måske